

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ δρ. 8.—
Ἑξάμηνος . . . > 4,50
Τρίμηνος . . . > 2,50

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . . > 5,50
Τρίμηνος . . . > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 7 Ἰανουαρίου 1917

Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 6

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Σ' ἓνα μέρος, ὅπου μιὰ μύτη τῆς ὄχθης ἔκοβε τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ, ὁ ναύτης καὶ τὸ παιδί ἐτοποθέτησαν μερικὰ ξύλα ἀρκετὰ χονδρὰ καὶ τὰ ἔδεσαν ὑπερὰ μὲ ξερὸς κισσοῦς. Ἔτσι ἐσχηματίσθη ἓνα εἶδος σχεδίας κ' ἐπάνω 'ς αὐτὴ ἐφόρτωνον ὅλη τὴ συγκομιδὴ τῶν ξύλων, φορτίο γιὰ εἴκοσι ἀνθρώπους τουλάχιστο. Σὲ μιὰ ὥρα ἡ ἐργασία εἶχε τελειώσῃ. Καὶ τὸ «τραῖνο» δεμμένο στὴν ὄχθη, ἐπερίμενε τὴν ἀμπώτιδα, ποῦ θὰ ἔκανε πάλι τὸ μικρὸ ποτάμι νὰ τρέξῃ πρὸς τὰ κάτω, ἐνῶ, ὅταν ἦταν παλίσροια, ἡ θάλασσα, ἀναισθάνωντας, τὸ ἔσπρωχνε μὲ μεγάλη δύναμι καὶ τὸ ἀνάγκασε, σὲ ἀρκετὸ διάστημα, νὰ τρέχῃ πρὸς τὰπάνω.

Ὁ Πέγκροφ κι' ὁ Χάρμπερτ εἶχαν μερικές ὥρες στὴ διάθεσί τους καὶ συμπώνησαν ν' ἀνέβουν στὴ κορρὴ τοῦ γρανιτένου τοίχου, γιὰ νὰ κυττάξουν τὴ χώρα ἀπὸ ψηλά, σὲ ἀκτῖνα μεγαλύτερη.

Ἀκριβῶς διακόσια βήματα πίσω ἀπὸ τὴ γωνία ποῦ ἐσχημάτιζε τὸ ποτάμι, ὁ τοίχος, καταλήγων 'ς ἓνα κρήνισμα βράχων, χαμηλὼν σιγα-σιγὰ ὡς τὴν ἄκρη τοῦ δάσους. Ἦταν ἐκεῖ σὰ μιὰ φυσικὴ σκάλα. Ὁ ναύτης λοιπὸν καὶ τὸ

παιδί ἄρχισαν ν' ἀνέβαινουν. Ἔτσι σὲ λίγες στιγμὲς, ἔφθασαν ἐκεῖ ψηλὰ καὶ στάθηκαν στὴ γωνία ποῦ ἐσχημάτιζε τὸ γρύδι τοῦ τοίχου, ἐπάνω ἀπὸ τὸ στόμιον τοῦ ποταμοῦ.

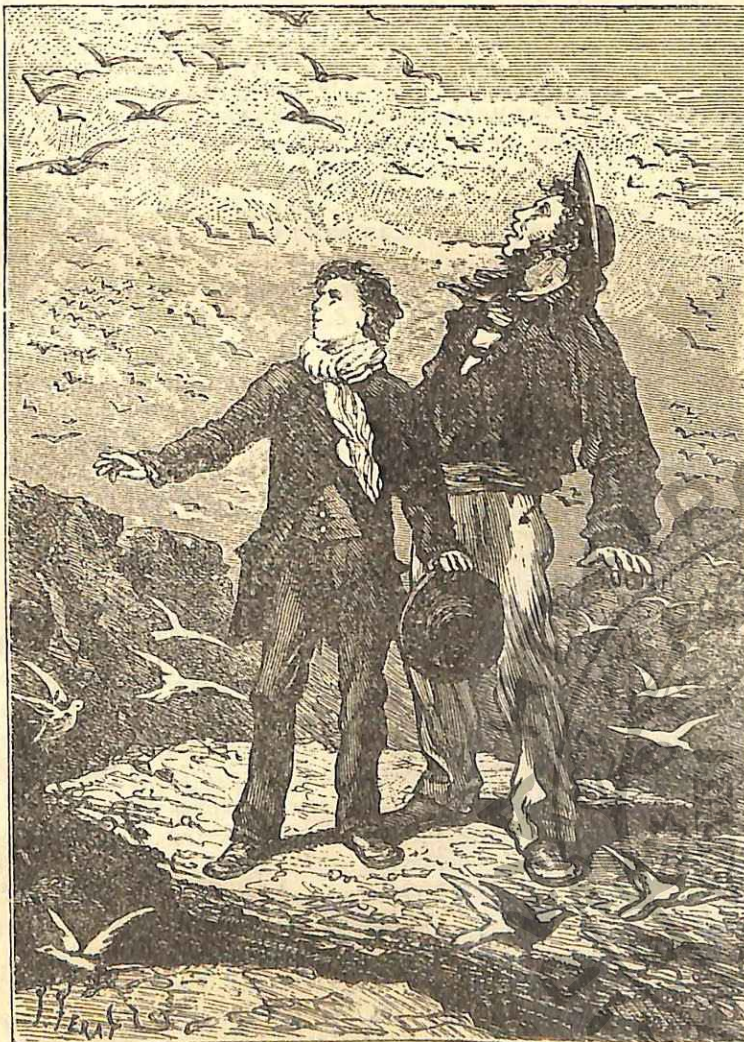
Τὸ πρῶτό τους βλέμμα ἔπεσε στὸν Ὠκεανὸ ἐκεῖνο, ποῦ τὸν εἶχαν διασχίσει μὲ τόσο φοβερὲς συνθῆκες. Ἐκύτταζαν μὲ συγκίνησι ὅλο τὸ βορεινὸ μέρος τῆς ἀκτῆς, ὅπου ἔγινε τὸ δυστύχημα. Ἐκεῖ ἐχάθηκε ὁ Κύρος Σμιθ! Ἐπρόσεξαν νὰ

ἰδοῦν μήπως ἐπέπλεε πουθενὰ κανένα συντρίμμι τοῦ ἀεροστάτου, μὲ τὸν ναυαγὸ σκαρφαλωμένον ἀκόμῃ ἐπάνω. Τίποτα! Ἡ θάλασσα δὲν ἦταν παρὰ μιὰ ἀπέραντη ὑγρὴ ἐρημία. Ἐρημὴ ἐπίσης κ' ἡ ἀκτὴ. Οὔτε Σπίλλετ ἐφαίνετο, οὔτε Νάβ. Πιθανὸν ὅμως ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ νὰ ἦταν τόσο μακριὰ, ποῦ νὰ μὴ μποροῦσαν νὰ τοὺς διακρίνουν.

— Κάτι μοῦ λέγει, ἐφώναξε ὁ Χάρμπερτ, ὅτι ἓνας ἄνθρωπος δυνατός, ἔλος ζωὴ, σὰν τὸν κ. Σμιθ, δὲν θὰ στάθηκε νὰ πνιγῇ σὰν τὸν πρῶτο τυχόντα. Κάπου θὰ βγῆκε. Τί λές, Πέγκροφ; Ὁ ναύτης ἐκούνησε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι του. Αὐτὸς δὲν ἤλπιζε σχεδὸν νὰ ξαναἰδῇ τὸν Κύρο Σμιθ. Γιὰ νάρσιση ὅμως κάποια ἐλπίδα εἶστον Χάρμπερτ, ἀποκρίθηκε:

— Βέβαια, βέβαια! ὁ μηχανικός μας εἶνε ἄνθρωπος ἱκανὸς νὰ τὰ βγάλῃ πέρα ἐκεῖ ποῦ κάθε ἄλλος θὰ χάνουνταν.

Ὡστόσο, μὲ μεγάλη προσοχὴ παρατηροῦσε τὴν ἀκρογιαλιά. Στὰ μάτια του παρουσιάζετο μιὰ ἀμμουδιά, ποῦ τὴν περιώριζαν δεξιὰ σειρές ἀπὸ σκοπέλους. Τὰ βραχάκια ἐκεῖνα, μισοσκαπασμένα ἀκόμῃ ἀπὸ τὴ θάλασσα, ἔμοιαζαν μὲ κοπάδι ἀπὸ ἀμυγδαλὰ, ἑσπλωμένα στὰ ὄρη. Πέρ' ἀπὸ τὸ φραγμὸ αὐτῶν τῶν σκοπέλων, ἡ θάλασσα σπινθηροβολοῦσε ἡλιοφώτιστη. Πρὸς νότον, ἓνα μυτερὸ ἀκρωτήρι ἐκλείνε τὸν ὁρίζοντα, ὥστε δὲνμποροῦσε κανεὶς νὰ καταλάβῃ ἂν ἡ στεριά ἐξακολουθοῦσε ἴσια πρὸς ἐκεῖνη τὴ διεύθυνσι ἢ ἂν ἐτρογγύλευε. Πρὸς βορρᾶν ὅμως, ἡ ἀκρογιαλιά, 'ς ἓνα μεγάλο διάστημα, ἐσχημάτιζε μιὰ γραμμὴ πρὸς τρογγυλευτὴ. Ἐκεῖ ἡ ἀμμουδιά ἦταν χαμηλὴ, ἴσια, χωρὶς

«Τί πουλιὰ λοιπὸν εἶνε αὐτά; οὔτως ὁ Πέγκροφ.» (Σελ. 46, στ. α'.)

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

[Μυθιστόρημα υπό Α. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

— Ξέρω κ' ἐγὼ τί νὰ πῶ;.. Δὲν λέω τίποτα!

Κι' ὁ ὑπρέτης μας ἐσώπασε. Ἡ ἐκφραστική του ὁμῶς φυσιογνωμία μᾶς ἔδειξε, ὅτι αὐτὰ δὲν ἤθελε νὰ τὰκούη οὔτε σὰν ἀστεϊότητες! Γι' αὐτὸ ὁ πατέρας μου, ποῦ κατὰ βάθος ἦταν πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν παιδική μου φροντίδα καὶ προνοητικότητα, ἐσπευσε νὰ καθησυχάσῃ τὸν Φραντζέσκο.

— Ἐννοία σου, εἶπε γελῶν, καὶ τὸ «Κρυψόδεστρο» δὲν θὰ χρησιμεύσῃ ποτὲ γιὰ νὰ κρυφθῇς ἀπὸ τοὺς Μπαρμπούτζηδες!

Καὶ ὁμῶς, οὔτε ὁ σοφώτερος ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ γνωρίζῃ τὸ μέλλον...

Ἡ «Ὠραία Ψαροπούλα»

Ὁ Κάρολος Δάβ-σων εἶχε γυρίσῃ στοὺς γονεῖς του κ' ἡ διακοπὲς μου ἐπλησίαζαν νὰ τελειώσουν, ὅταν μοῦ συνέβη ἓνα εὐτύχημα: Καθὼς ἔκαμα νὰ περδῇσά ἀπὸ ἓνα βράχο 'ς ἄλλο, στὴν ἀκρογιαλιά, ἐπεσα κ' ἐβγάλα τὸ πόδι μου.

Νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, ἐκείνη τὴ στιγμή δὲν τὸ ἐθεώρησα καθόλου εὐτύχημα· οὔτε ὅταν ὁ πατέρας μου, ποῦ εἶχε λιγάνι χέρι καὶ τάλαντο χειρουργοῦ, μοῦ ἔβαλε τὸ πόδι μου στὴ θέσι του καὶ μοῦ τὸ ἐφάσκιωσε σφιχτά· οὔτε, πολὺ λιγώτερο, τῆς ἀτελείωτες καὶ πληκτικῆς ἐκείνης ἡμέρας, ποῦ ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ μὲνῃ ἀκίνητος στὸ κρεβάτι ἢ ἐπὶ καναπέ.

Κι' ἔμεινα ἔτσι τόσο πολὺν καιρὸ, μὲ τὸ πόδι μου φασκιωμένο σὰν αἰ-γυπτιακὴ μούμια, ὥστε ὁ πατέρας μου ἔκρινε περιττὸ νὰ γυρίσω στὸ Λύκειο γιὰ τὸ τελευταῖο τρίμηνο τοῦ σχολικοῦ χρόνου. Τότε μόνο γάρηκα κ' ἐθεώρησα τὸ δυστύχημά μου εὐτύχημα. Δὲν θάφευγα πιά, ὡς τὸ καλοκαίρι, ἀπὸ τὸ ἀγαπημένο μου νησί, ἀπὸ τὴ θελητική ἐκείνη ἐρημιά καὶ τὴν ἡμέραν ἢ γὰρ μου γι' αὐτὸ, ὥστε μὲ τὴ μεγάλητερη προθυμία ἄρχισα νὰ μελετῶ, μὲ τὸν πατέρα μου ποῦ μοῦκανε τὸν δάσκαλο,

τὰ λατινικά μου καὶ τὰλλα μου μαθήματα, γιὰ νὰ δώσω ἐξαάσεις ἀργότερα. Ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὰ τακτικά μου μαθήματα, ἄρχισα καὶ ἰταλικά μὲ τὸν Φραντζέσκο.

— Τὰ σικελικά τοῦ ὑπρέτη μας, μοῦ εἶπε ὁ πατέρας μου, δὲν εἶνε βέβαια «λὰ λὶ γ κ ο υ α Τ ο σ κ ἄ ν α ἱ ν μ π ὀ κ κ α Ρ ο μ ἄ ν α» (*). Ἀλλὰ κι' αὐτὰ ποῦ θὰ μάθης ἀπὸ τὸ Φραντζέσκο, πάντα μπορεῖ νὰ σοῦ χρησιμεύσουν.

Τὰ μαθήματα αὐτὰ μᾶς διασκέδαζαν πολὺ, καὶ μαθητὴ καὶ δάσκαλο. Δὲν ἦ-

ταν βέβαια καθαυτὸ μαθήματα, ἀλλὰ γι' αὐτὸ δὲν μ' ὠφελοῦσαν λιγώτερο. Εἶχα κλίσι γιὰ ξένες γλώσσες καὶ τὰ ἰταλικά δὲν εἶνε πολὺ δύσκολα. Σὲ λίγο καιρὸ ἔμαθα νὰ τὰ κουτσουλιῶ καὶ νὰ τὰ καταλαβαίνω σχεδὸν ὅλα. Ἔτσι ὁ Φραντζέσκος μποροῦσε πιά νὰ συνηνοῖται μαζί μου στὴ μετρική του γλώσσα. Κ' εἶχε τότε χαρὰ ποῦ τὴ μιλοῦσε τώρα σχεδὸν ὅλημέρα!

Ὁ πατέρας μου, ἐντωμεταξὺ, εἶχεν ἐξετάσῃ στὸ Νόρθπορτ γιὰ τοὺς ἀδελφούς Μπαρμπούτζη, ἀλλὰ δὲν εἶχε κατορθώσῃ νὰ μάθῃ τίποτα γι' αὐτούς.

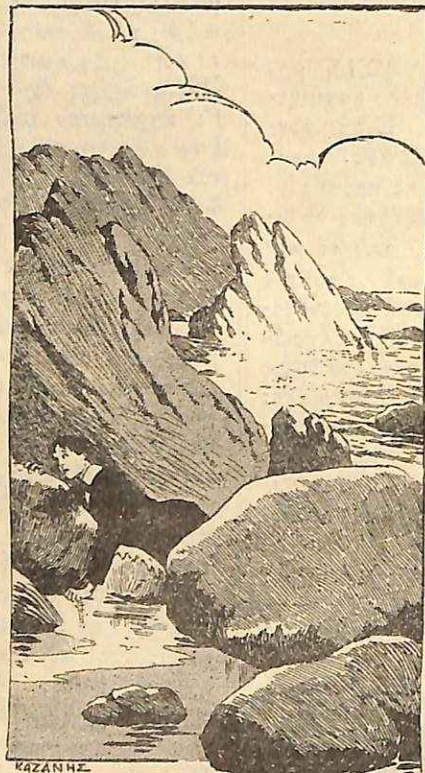
Μία μέρα, ἐκεῖ ποῦ γυρίζαμε μὲ τὸ Φραντζέσκο κ' ἐγυρεύαμε σπάνια φυτὰ γιὰ τὴ βοτανικὴ συλλογή μου, εἶδαμε ἓνα ψαράδικο κοῦττερ νὰ πλησιάσῃ τὸ νησί μας. Ὁ Φραντζέσκος τὸ ἐγνώρισε ἀμέσως. Ἦταν ἡ «Ὠραία Ψαροπούλα», τὸ κοῦττερ ἀπ' ὅπου τὸν εἶχε σαρώσῃ τὸ κύμα.

Ἡ ἐκπληξίς μας ἐκορυφώθη, ὅταν εἶδαμε μιὰ βάρκα μὲ δύο ἀνθρώπους νὰ ποσπᾶται ἀπὸ τὸ πλοῖο καὶ νὰ πλησιάσῃ στὴν ἀκρογιαλιά.

Ὁ Φραντζέσκος δὲν μποροῦσε νὰ παρουσιασθῇ ἐγὼ ὁμῶς κατέβηκα τρέχωντας, —τὸ πόδι μου εἶχε γίνῃ πιά τελείως καλόν, —στὴν ἄκρην ἐκείνη τῆς ἀκτῆς, ὅπου ἡ βάρκα ἔρχονταν νὰ ράξῃ.

Εἶχα μιὰ ἀνυπομονησία, μιὰ περιέ-

(*) «Ἡ Τοσκανικὴ γλῶσσα σὲ στόμα Ρωμαιοῦ». Ἔτσι λένε οἱ ἰταλοί. Γιατὶ ἡ Τοσκανικὴ γλῶσσα ἔχει τοὺς καθαρώτερους τύπους καὶ ἡ Ρωμαιοὶ προφορὰ εἶνε ἡ καλλίτερη. Καὶ ὅταν συνδυάζονται αὐτὰ τὰ δύο, εἶνε πιά τὸ τέλειον. — Σ. τ. Μ.

«Ἐπεσα κ' ἐβγάλα τὸ πόδι μου...» (Σελ. 48, στ. α'.)

γεια, νὰ μάθω τί ἐγύρευαν ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι στὸ Σπαθονήσι!

Ἀπλούστατα: ἤθελαν νὰ πάρουν νερό. Ἀπὸ ἀπροσεξία εἶχαν ἀρίστη νὰ τοὺς χυθῇ ἡ κουμπάνια ποῦ εἶχαν στὸ κοῦττερ. Τὸς ὠδήγησα στὴν πηγάδα μας κ' ἄνοιξα μαζί τοὺς φιλικὴ συνομιλία. Μὲ μεγάλη μου τότε εὐχαρίστησι τοὺς ἄκουσα νὰ μὲ ρωτοῦν, —γιατὶ ἐγὼ δὲν ἐτολμεῖσα νὰ φέρω πρῶτος αὐτὸ τὸ θέμα, —ἀν ἡ θάλασσα ἐξέ-ἐρασε στ' ἀκρογιαλίας μας κανένα πτώμα, ὕστερ' ἀπὸ τὴν τελευταία μεγάλη τρικυμία, πρὸ δύο - τριῶν μηνῶν.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

[Πέρου, εἰς τὸν «Παρισσόν», ἀπὸ τοὺς κορυφαίους τῶν συγχρόνων λογίων, ἔγινε μία σειρά ὁρατιστῶν διαλέξεων περὶ τῶν Ἑλλήνων Ποιητῶν τοῦ ἸΘ' Αἰῶνος. Ἡ σειρά αὕτη ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Συλλόγου εἰς μικρὰ πενήκοντάλεπτα τεύχη, καθὲν τῶν ὁποίων περιέχει ἀπὸ μίαν δι-ἀλέξιν. Ἡ ἀνάγνωσις βέβαια τῶν βιογραφικῶν καὶ κριτικῶν αὐτῶν μελετῶν περὶ τῶν Ποιητῶν μας, θὰ ἦτο κάπως βαρετὰ διὰ τοὺς περισσοτέρους ἀπὸ τοὺς νεαροὺς μας ἀναγνώστας. Ἐν τούτοις ἡ «Διάπλασις», ἐπιθυμοῦσα νὰ δώσῃ καὶ εἰς αὐτοὺς μίαν ἰδέαν περὶ τῆς ὅλης ποιητικῆς παραγωγῆς τοῦ περασμένου αἰῶνος, ἀπεφάσισε νὰ σταχυολογήσῃ ἀπὸ τὰς Διαλέξεις καὶ νὰ δημοσιεύσῃ σιγά-σιγά τὰ καλλίτερα ποιήματα, τὰριστοῦργήματα τῶν Ἑλλήνων Ποιητῶν, ἐκλέγουσα τὰ πλέον ἀγνωστα καὶ ἐκείνα ποῦ εἴμπο-ροῦν νὰ διαδασθῶν ἀπὸ παιδιὰ. Ἡ δημοσίευσις, ἀρχίζουσα ἀπὸ σήμερον, θὰ ἐξακαλοῦσῃ τακτικὰ κατὰ σειράν χρονολογικὴν. Θὰ δημοσι-ευθοῦν δηλαδὴ πρῶτα τὰ ἔργα τῶν παλαιότερων καὶ κατόπι τῶν νεωτέρων. — Σ. τ. Δ.]

Α'. — ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΑΣΜΑΤΑ

[Διάλεξι τοῦ κ. Ν. Γ. Πολίτη.]

Τὸ Τραγοῦδι τοῦ Βασίλη.

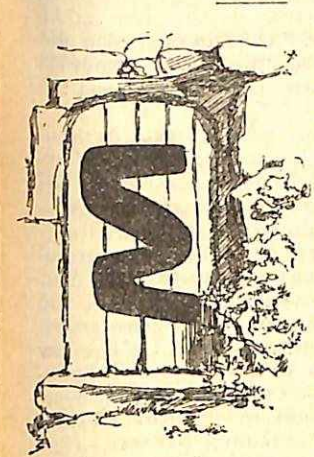
(Θεσσαλικὸν τοῦ 1800)

«—Βασίλη, κάτσε φρόνιμα,
νὰ γένης νοικοκύρης
Γιὰ νὰποχτήσης προβάτα,
ζευγάρια κ' ἄγελᾶδες,
Χωρὶ κ' ἀμπελοχώραφα,
κοπέλλια νὰ δουλεύουν,
—Μάννα μου, ἐγὼ δὲν κάθουμαι
νὰ γίνω νοικοκύρης.
Νὰ κάμω ἀμπελοχώραφα,
κοπέλλια νὰ δουλεύουν,
Καὶ νὰμια σικλάβος τῶν Τουρκῶν,
κοπέλλι στοὺς γερόντους,
Φέρε μου τάλαιφροῦ σπαθὶ
καὶ τὸ βαγὶδ τουφέκι,
Νὰ πεταχτῶ σὰν τὸ πουλί,
ψηλὰ στὰ κορφοβούνια,
Νὰ πάρω διπλὰ τὰ βουνὰ
νὰ περπατήσω λόγκους,
Νὰ βρῶ λημέρια τῶν κλεφτῶν,
γιατὰκια καπετάνων
Καὶ νὰ σουρίξω κλέφτικα,
νὰ σμιῶ τοὺς συντρόφους,
Ποῦ πολεμοῦν μὲ τὴν Τουρκιά
καὶ μὲ τοὺς Ἀρβανίτες.»

Πουρνὸ φιλεῖ τὴ μάνα του,
πουρνὸ ξεπροβιδιέται:
—«Γειά σας, βουνὰ μὲ τοὺς γκρεμνοὺς
λιβάδια μὲ τὰς πάχυνες!
—Καλὸ 'εστὸ τῷδε τὸ παιδί
καὶ τῷδε παλληκάρι!»

Ο ΚΩΦΑΛΛΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ (*)

ΤΑ ἡπείρομα-κεδονικά σύ-νορα, ὅσοι πη-γαίνουν ἀπὸ τὰ Ἰωάννινα στὸ Μοναστή-ρι, πρέπει νὰ διασχίσουν τὰ στενὰ τοῦ Ὀ-λύμπου, τῆς μυστηριώδους ἐκείνης κ' ἐ-πικίνδυνος κλεισοῦρας, ὅπου, ἀκόμη ἐδῶ καὶ λίγα

χρόνια, κανεὶς ταξιδιώτης δὲν ἐτολ-μοῦσε νὰ προχωρήσῃ χωρὶς ἰσχυρὰ συ-νοδεία.

Ἀλλὰς τε, στὴν ὥρα καὶ ἄγρια ἐ-κείνη χλώρα, κάθε ἄνθρωπος ἦταν τότε ὀπλισμένος ὡς τὰ δόντια. Γιατὶ ἡ γω-νία αὕτη τῆς Τουρκίας ἦταν κατασφύγι λαθρεμπόρων, ποῦ εὐκόλα ἐγίνοντο, ἂν τοὺς ἐδίδετο εὐκαιρία, καὶ λησταί. Κά-που-κάπου, οἱ λαθρέμποροι αὐτοὶ ἐτχη-μάτιζαν πολυμελεῖς εἰσπρατεῖς, γιὰ νὰ βοηθῶνται ἐπὶ τῆς δύσκολης περιστάσεως συνήθως ὅμως ἔκαναν μικρὰς συντροφιὰς ἀπὸ πέντ' ἕξ, καὶ καθεμὶς εἶχε τὸ δι-κό της διαμέρισμα, ποῦ ἡ ἄλλη τὸ ἀ-νεγνώριζαν καὶ τὸ ἐπέβοντο.

Ἀπὸ τοὺς πρὶς τοιμηροὺς καὶ τοὺς πρὶς ἐπίφοβους, ἦταν οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ Μο-ρέσκοι. Λαθρέμποροι ἐπιτηδεύοντο, κα-τεργάρηδες ἀλλὰ καὶ παλληκάρια, οἱ τρεῖς αὐτοὶ Ἀλβανοὶ ἦταν ὁ τρόμος τῶν τελωνοφυλάκων καὶ τῶν χωροφυλά-κων, ποῦ πολλὰς φορὰς ἐπιχείρησαν νὰ τοὺς πιάσουν, ἀλλὰ τοῦ κάκου, γιατί ὅταν οἱ Μορέσκοι ἔβλεπαν τὰ στενὰ, ἐγίνοντο ἄσαντοι καὶ κανεὶς ποτὲ δὲν μπόρεσε νὰνακαλύψῃ τὸν κρυψώνα τους στῆς ἀ-διαπέραστες ἐκείνες ἐρημιὰς τῶν βου-νῶν, ὅπου μόνοι αὐτοὶ ἤξεραν τὰ κρυφὰ μονοπάτια καὶ τὰ κατατόπια.

Μία μέρα, διεδόθη στὸ Μέτσοβο, ὅτι τὴν προτελευταία νύκτα οἱ τελωνοφύλα-κες εἶχαν πιασθῇ μὲ τοὺς Μορέσκους καὶ ὅτι ἓνας ἀπὸ τοὺς τελωνοφύλακας αὐτοὺς, ποῦ τὸν ἔλεγαν Κάστις, εἶχε ἐξαφανισθῇ.

Στὴν ἀρχή, ἐνόμισαν ὅτι σκοτώθηκε στὴ συμπλοκή· ἀλλὰ ἐπειδὴ μ' ὅλες τῆς ἔρευνες ποῦ ἔκαμαν, τὸ πτώμα του δὲν βρέθηκε πουθενά, ὑπέθεσαν ὅτι θὰ τὸν αἰχμαλωτίσαν οἱ Μορέσκοι καὶ θὰ τὸν ἐκρατοῦσαν ὡς ὄμηρο, γιὰ νὰ τὸν ἀν-

(*) Τὸ διήγημα αὐτὸ εἶνε μεταφρασμένο ἀπὸ τὸ γαλλικὸν τοῦ Raphael Lighthone. Ἄν ἔχη καμμίαν γεωγραφικὴν ἢ ἄλλην ἀνικρίθειαν, δὲν εὐθύνεται ὁ μεταφραστής, — Σ. τ. Μ.

ταλλάξουν, ἂν ἐπιάνετο ποτὲ κανένας ἀπ' αὐτούς.

Πέρασαν δύο ἑβδομάδες καὶ οἱ τρεῖς Ἀλβανοὶ, ξεπαρρεμένοι, ξανάρχισαν τὴ συνειθισμένη τους δουλειά.

Μία νύκτα, καθὼς γυροῦνταν ἀπὸ μιὰ ἐκδρομὴ κ' εὗρίσκοντο ἐπὶ βάρθῃ τῆς ρεμματίας ποῦ ἔκρυβε τὸ λημέρι τους, ἐκεῖ κοντὰ, ἐσταμάτησαν ἐκπληκτικοί.

Ἐνα παιδί, μικρὸ παιδί ὡς δώδεκα χρονῶν, ἐκσιμάτο ἐκεῖ χάμω, ξαπλω-μένο μὲτ' ἐπὶ ψηλὰ ρεῖκια τῆς ρεμμα-τίας. Τὸ κεφάλι του ἀκκουμποῦσε 'ς ἓνα μεγάλο σακκί, ποῦ τοῦ ἐχρησίμευε γιὰ μαξιλάρι.

Οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ἐκυττάχθησαν.

Πῶς κατάρθρωσε τὸ παιδί νὰ εὗρῃ 'ς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς κλεισοῦρας, ποῦ μόνοι αὐτοὶ ἐνόμιζαν πῶς ἔξερουν τὸ μονοπάτι;

Ὁ μεγαλύτερος, ὁ Μπάρτολος, ἐ-κτύπησε τὸ παιδί μὲ τὸ κοντάκι τῆς καραμπίνας τους.

Ὁ μικρὸς ἐξύπνησε ἀπότομα, πετά-χθηκε ὀρθὸς κ' ἐκύτταξε τοὺς τρεῖς κα-κούργους τριβῶν τὰ μάτια.

— Ποῖς εἶσαι; ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι; ποῦ πηγαίνεις; τὸν ρώτησε ὁ Μπάρτολος.

Τὸ παιδί δὲν ἀποκρίθηκε λέξιν,

— Μίλησε γιατί σ' ἐσκώτωσα! τοῦ φώναξε ὁ κακούργος, προτείνων τὴν καραμπίνα του.

Ὁ μικρὸς δὲν ἀποκρίθηκε οὔτε τώρα. Ἐλαστός, χωρὶς κανένα φόβο, ἐκύτταξε τοὺς τρεῖς ἀδελφούς. Τότε ἐπλησίασε τὸ δάκτυλό του στὸ στό-μα του, ἀπὸ ἐκεῖ τὸ ἔ-φερε εἰς αὐτὸ τοῦ κ' ἔ-πειτα ἔκαμε μὲ τὸ χέρι του μερικὰ νεύματα, ποῦ ἐτήμαιναν καθαρὰ:

«Δὲν σὰς ἀκούω καὶ δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἀπαν-τήσω, γιατί εἰμαι κωφά-λλος. Ξέρω ὁμῶς νὰ γράφω καὶ νὰ διαβάω.»

Κι' ἀμέσως ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ μικρὴ πλάκα κ' ἓνα κον-τύλι καὶ τὰ ἔδωσε στὸν Μπάρτολο. Αὐτὸς ἔγρα-ψε τὴν ἐρώτησί του: «Ποῖς εἶσαι; ποῦ πη-γαίνεις;» Καὶ μὲ τὸν ἴ-διο τρόπο, ὁ μικρὸς ἀπο-κρίθηκε:

«Σὰς γνωρίζω, εἴθε οἱ ἀδελφοὶ Μορέσκοι. Σὰς εἶδα ἐπὶ μέρη μας. Εἶ-μαι γυιὸς τοῦ Χάνου, τοῦ λαθρεμπόρου, καὶ πηγαί-νω ἐπὶ τὸ Μέτσοβο, ὅπου μὲ περιμένει ὁ ἄνθρωπος, γιὰ νὰ τοῦ παραδώσω αὐτὸ τὸ σακκί, ποῦ εἶχε

μέσα καπνὸ ἀντολίτικο, πολὺ σπάνιο καὶ πολὺ ἀκριβὲς. Τάπόγευμα, καθὼς περνοῦσα τὰ στενὰ, μοῦ φάνηκε πῶς εἶ-δα τελωνοφύλακες· καὶ γιὰ νὰ τοὺς ἀ-ποφύγω, ὑποχρεώθηκα νὰ καταβῶ 'ς αὐτὴ τὴ ρεμματία. Ἐδῶ δὲν μποροῦ-σαν βέβαια νὰ μὲ βροῦν καί, καθὼς ἤ-μουν κουρασμένος, ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ. Λύριο πάλι θὰ προσπαθῶ νὰ φθάσω στὸ Μέτσοβο.»

Οἱ Μορέσκοι ἤξεραν, ὅτι ὁ συνάδελ-φός τους Χάνος, ἓνας τρομερὸς κα-κούργος, εἶχε πραγματικῶς ἓνα γυιὸ κωφάλλο.

Ὁ μικρὸς δὲν ἐφάνετο καθόλου φο-βισμένος μπροστὰ στοὺς τρεῖς ὀπλισμέ-νους ἀδελφούς. Μάλιστα κι' αὐτός, σὰν ἀληθινὸ λαθρεμπόροπουλο, εἶχε ἐπὶ τὴν ζώνη του ἓνα πιστόλι κ' ἓνα μαχαίρι σὲ πέτινο θηκάρι.

Κατόπι, μὲ ζωρὰ νεύματα, τοὺς ἔ-δωκε νὰ καταλάβουν ὅτι πεινοῦσε, ἐπει-δὴ ἀπὸ τὸ πρῶν δὲν εἶχε βάλῃ τίποτα στὸ στόμα του.

Ὁ Μπάρτολος ἐκύτταξε τοὺς ἀδελ-φούς του.

— Δὲν κάνει φρόνιμα ὁ Χάνος, τοὺς εἶπε, νὰ ἐμπιστεύεται τέτοιο ἐμπόρευμα 'ς ἓνα παιδί. Δὲν ξέρετε λοιπόν, ὅτι οἱ χωροφύλακες ἔχουν ἐδῶ τὰ μάτια τους τέσσαρα, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ γάρηκε ὁ Κάστις; Δὲν πρέπει νὰξίσουμε τὸν μι-κρὸ νὰ πέσῃ στὰ χέρια τους. Ὁ Χάνος δὲν θὰ μᾶς τὸ συγχωροῦσε ποτέ.

(Ἐπεται τὸ τέλος) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

«Ὁ μικρὸς δὲν ἐφάνετο καθόλου φοβισμένος...» (Σελ. 49, στ. γ'.)

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΜΠΑΝΑ

«Μακριά από τους τάφους!
Προς την ζωή»

ΓΚΑΙΤΕ

Κάθε ήχο γύρω μιά άπαλή γαλήνη πνίγει
στη σκονισμένη, την πολύβουη δημοσιά
πλατεία του δειλινού ή πορφύρα άργά
[τυλίγει

της μακρυνης δενδροστοιχίας τη φυλλωσιά.
Μιά αναλαμπή λιγοψυχίας ροδοβαμμένη,
πνιγμένη σε παραπετάσματα βιορεί
ή κάμαρα όλη σε μυστήριο βυθισμένη
μιάν αύλη όλα παίρνουν σκοτεινή θωριά...

Ανθό ξάρνου όρμουν μαζί: τ' αυτιά ξα-
[νοίχουν
γλυκώχη μουσική, καθάγια δυνατή
ήχοι μ' αυτή μιάς νεκρικής καμπάνας
[σμίουν,
και λές παλεύουν ποιός εστό τέλος ν' ά-
[κουστή.

Κτυπά ή ζωή, από τη μιά μεριά, και σφύζει.
—παλμός άπ' την καρδιά μας κάθε της
[παλμός—
σε πλάκι κρύα σκυρτή, άπ' την άλλη,
[γονατίζει
και μαύρος θρήνος είνε ό κάθε της
[φωλμός...

Έδω τ' αινάτα, ή όρμη, ή χαρά, τ' όφως,
[ή ζάλη
ή όδύνη κ' ή μορφή ή σβυσμένη έκεί,
κομμι σκελεθωμένο και σκυρτό κεφάλι...
—Σώπα, καμπάνα, νάντηχσή ή μουσική!
ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Η «ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ», ΠΡΟ 40 ΕΤΩΝ

«ΕΤΟΣ Α' - ΑΡΙΘ. Ι»

(Συνέχεια: Ίδε σελίδα 34.)

«Έλαβα τ' άκόλουθον γράμμα:
«Αγαπητέ Άνανία. Δέν σε άναγνωρί-
ζομεν! Πού είνε οι Ρεμβασιόι, αί Σκέ-
ψεις, τ' Αλογουαίνια και τ' αφορότοτα
πράγματα που έγραφεσ πρό δέκα έτών;
Τώρα έγεννεσ πολύ σοβαρός. Άφ' ου μ' έ-
διδάσκησ άκόμη και Γλωσσολογία! Γιατί
αυτό; Έτσι θά έξακολουθήσ;—Ο φί-
λος της Διαπλάσεως Οδράνιος Θόλος.»

Γιατί αυτό;.. Μά ξερω κ' εγώ γιατί:
«Αν δέν μεγαλωνα άπέξω, μπορεί νά...
γερω άπό μέσα. Έπειτα, είνε περιστά-
σεις σ' αυτά γιά πολλές φαιδρότητες και
γιά πολλά άστεια; «Πεινασμένο άρκουδι
δέν χορεύει», λέγει ή παροιμία κ' εγώ,
μ' αυτό τόν φιλικώτατο άποκλεισμό, έ-
χω νά φάω άσπρο ψωμί δεκαπέντε μέρες...
Δυστυχώς δέν είμαι και γεωγράφος, δέν
τρώνω χώμα, όπως μερικοί άγριάνθρω-
ποι, οί μόνοι που δέν τούς πιάνει άπο-
κλεισμός... Άς διορθωθούν λοιπόν τ' α-
πράγματα, και διορθώνομαι κ' εγώ, φίλ-
τατε Οδράνιε Θόλε, Άλλοιότικα... Γλωσ-
σολογία που θά πά καπνός!

Έξακολουθώ και τελειώνω την άναδιφ-
σι του Ιου φύλλου. Την ιστορία του Εύ-
του, ίου άκολουθεί ένα παιγνίδι, «Ο Δικηγό-
ρος». Η Διάπλασις προλογίζει, ότι άμα
τελειώνουν τ' α παιδιά την μελέτη των ή
κάθ' άλλην εργασία, έχουν την άδειαν
άπό τούς γονεϊς και τούς διδασκάλους «νά
παίζουν ολίγον». Άλλά παιγνίδια καλά,
κατάλληλα «νά γυμνάζουν τ' όσμη και νά
δξύνουν τόν νου», διότι «με αυτήν την
συμφωνία τους επιτρέπεται νά παί-
ζουν». . . Και μετά τ' προλογάκι αυτό,
επικίθεται έντενός ο «Δικηγόρος», που, μιά

την άλήθεια, είνε ένα πολύ εύμορφο παι-
χνίδι συναναστροφής.

Άκόμη μιά εικόνα, στην τελευταία σε-
λίδα, που παριστά «παγίδα προς σύλληπνν
τίγρεων», με μίαν σύντομην περιγραφήν.
Ο γράφων μιχαρίζει την τύχην μας ότι
«ζώμεν εις χώραν, εν τή όποιά ουδέποτε
θά λάβωμεν άνάγκην νά μεταχειρισθώμεν
αυτήν». Η παγίς, έννοείται, είνε στημένη
ε' ένα δάσος της Αφρικής; και άποτελεί-
ται άπό χονδρούς κορμούς δένδρων. Νύ-
κτα, φεγγάρι, έρημιά. Και μιά τίγρις προ-
χωρεί σιγά - σιγά διά νά μπη μέσα στην
παγίδα, εις τ' ό βάθος της όποιας υπάρχει
ώς δόλωμα ένα χοιρίδιον. Άπό τ' άρ-
θράκι αυτό μανθάνομεν, ότι ή ποντικο-
παγίδα, ή φάκω, έλληνικά λέγεται μνά-
ρχα, (όπως και ή τομπίδα της φωτιάς πυ-
ράρα, που δέν έχει όμως καμμία σχέση με
τόν Τέλλο Άγρα...)

Τ' ό φύλλο τελειώνει μ' ένα, ένα μόνον,
Αίνιγμα. Άξίζει, άλήθεια, νά ίδουμε τ' ό
πρώτο - πρώτο Αίνιγμα, την πρώτην
«Πνευματικήν Άσκησιν», ως έβαπτίσθη
άργότερα αυτή ή στήλη, που έδημοσίευσεν
ή Διάπλασις. Είνε άνώνημον, φαίνεται ό-
μως ότι τ' ό συνέταξεν ο Κατακουζηνός:

Τέσσαρα ψήφια μόνα
Συγκροτούν τ' όνομα μου
Οί πατέρες, αί μητέρες
Αγαθούν τ' ό θάπτυσμά μου.
Είμαι ήπειρον, παιδίον,
Νεανίσκος, νέος, γέρον,
Δέν υπάρχει εν τ' ό κόσμω
Τόνομά μου, ό μη φέρον.
«Αν με άποκεραλίση»,
Εί: ίόν θαντηφόρον
Θά με μετασταλίση.

Τ' ό έλύσατε; Έγώ όμολογώ, ότι τότε
δέν τ' ό καταρθώσα, μολονότι, κάτω άπό
τ' Αίνιγμα, υπήρχε ή δελεαστική αυτή
προκήρυξις της Διαπλάσεως: «Όστις
πρώτος άποστείλη ήμίν την λύσιν, θά
λαμβάνη την Διάπασιν των Παιδών επί
έν έτος δωρεάν. Τών δέ πέντε δευτερευόν-
των (;) λυτών, θά δημοσιευθώσι τ' όνό-
ματα.» Άλλ' αυτά θά τ' άδούμεν άλλότε.

Και εις τ' ό τέλος, αυτά αί δύο μικράι
Γνωστοποιήσεις:

«Οί μη έπιστρέψαντες τ' ό πρώτον φύλ-
λον λογίζονται συνδρομηταί» (ώ καιροί,
ώ ήθη!) «και όφείλουν νά άποστείλωσι
την συνδρομήν των, είτε εις νόμισμα είτε
εις γραμμικόσημον, άπευθύνοντας την έ-
πιστολήν των, απηλλαγμένην ταχυδρομι-
κών τελών: Πρός την Διάπασιν των
Παιδών, δδός Αιόλου, 23.»

«—Μέχρις ου όρίσωμεν πράκτορας εν
ταίς επαρχίαις και τ' ό έξωτερικ' ό, έγγρα-
φονται συνδρομηταί μόνον εν τ' ό Γρα-
φείω της Διευθυνσεως.»

Η πρώτη άπό τ' άς Γνωστοποιήσεις αυ-
τάς μ' άς μανθάνει α') ότι τ' όν καιρόν
έκείνον υπήρχαν μακάριοι άνθρωποι
που έρριχναν εις τ' ό ταχυδρομείον τ' άγράμ-
ματά των άπληρωτά και είχαν την άξίωσιν
νά πληρώση τ' ά ταχυδρ. τέλη ή παραλή-
πτης! β') ότι τ' όν καιρόν έκείνον, τ' ό γο-
φείον της Διαπλάσεως ήτο εις την όδόν
Αιόλου άρ. 23. Γνωρίζομεν λοιπόν που
έγεννήθη ή Διάπλασις!

Η δεύτερα Γνωστοποιήσις είνε αξιο-
παρατήρητη κατά τ' ό,τι ή Διάπλασις,
εϋθύς ε'ξ άρχής, άπό τ' ό πρώτόν της φύλ-
λον, μεταχειρίζεται την λέξιν Πράκτω-
την ίδίαν λέξιν, με την όποιαν δηλώνον-
ται και σήμερα οί φίλοι της που έσπα-
νώνουν. Ημπορούσε νά πη, ότι «μέχρις
ου όρίσω άντιπροσώπους, άναποκριτάς

κτ.» Άλλ' είπε, βλέπετε, «πράκτορας»,
ώς αν είχε τ' ό προαισθημα, ότι αυτή ή
λέξις θά επικρατούσε και θά ένιγνετο μίαν
ήμεραν ό υπερήφανος τίτλος των καλλι-
τέρων της φύλων. Άλήθεια, με πόσο κα-
μάρι άκούω σήμερα παιδιά νά λέγουν:
—Είμαι Πράκτωρ της Διαπλάσεως!

Αυτό είνε τ' όν φύλλον της Διαπλά-
σεως. [Πλούσιον, σχετικώς καλοτεπωμέ-
νον, κομψόν, με άληθινά εκλεκτήν και
ποικίλην ύλην, κάτι διαφορετικόν τέλος πάν-
των άπ' ό,τι έξεδίδετο ό; τότε. Φυσικώ-
τατα λοιπόν ειλέν ε'ξ άρχής τ' όσην επιτυ-
χίαν. Διότι ή μεγάλη επιτυχία της Δια-
πλάσεως, ή μοναδική εις τ' ό χρονικά του
έλληνικού περιοδικού τύπου, χρονολογεί-
ται άπό τ' ό πρώτόν της βήμα! Έγεινεν
άνάραςτον αυτό τ' ό φύλλον του Φεβρου-
αρίου του 1879, απράλλακτα όπως έγει-
νεν άνάραςτον και τ' ό πρώτον φύλλον
του 1917! Η Διάπλασις, βλέπετε, έξε-
δόθη έχουσα μέσα της τ' ό σπέρμα της έ-
πιτυχίας. Τ' ό και έκείνο, με τ' ό ποίον
είλκυε κ' έλκυει πάντοτε την άγάπην
κάθε παιδιού. . .

Λοιπόν, τότε ήτο ή επιτυχία του πρώ-
του έκείνου φύλλου, ώστε εξηντήθη σε
λίγο και άνευπαύθη. Τ' ό φύλλον που είχα
υπ' όψει μου δι' αυτήν την αναδιφγήν,
δέν είνε άκριβώς τ' ό πρώτον που έτυπώθη
είνε ή ανατύπωσις. Γνήσια πρώτα φύλλα
δέν υπάρχουν πλέον, παρά εις μερικά
βιβλιοθήκα, όπου διατηρούνται παλαιά
τόμιοι Διαπλάσεως. Όσον διά τ' ό ιδιόν
μου, έκείνο που μου έδωσε τότε ο Σχο-
λάρχης, τ' ό έχωσα άργότερα. . . μαζί με
όλον μου τόν πρώτον τόμον, δεμένον. Τ' όν
εδάεισα κάποτε εις ένα συμμαθητήν μου,
ό όποίος τόσον ευχαριστήθη, ώστε δέν μου
τ' ό επέστρεψε πλέον! Μανθάνω όμως, ότι
τέτοια κοσμήματα συμβαίνουν και σήμερα. . .

(*Άκολουθεί) Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α.) Παίγνιον

Έστάλη υπό της Χρυσής Άκτίως

		Α		
	ΧΑ	ΑΡ	ΑΑ	
Α	ΚΩ	ΝΙ	ΦΩ	Α
	ΛΙΣ	ΓΟ	ΚΙΣ	
		Ι		

Νά συναρμολογηθούν αί συλλαβ' αδ-
ται, ώστε ναποτελεσθούν τ' όνόματα τεσ-
σάρων χωρών της Ελλάδος.

β.) Μαγική Εικών άνευ εικόνας

Έστάλη υπό Σ. Ι. Μακρυμιάλου

«Ο ερασιτέχνης γραφάς:—Άκου δ' ό. Έ-
κει στ' ό χωριό σου είνε φυτωμένα πολλά
άπ' αυτά. Νά διλέξης ένα ψηλό και χον-
τρό και νά μου τ' ό φέρης.

«Ο χωρικός:—Καλά, μέινε ήσυχος, ά-
φεντικό...

Τί έξήγησε ο κύριος;

γ.) Διά τούς Γαλλομαθεύς

Έστάλη από τ' ό Γερμανόπαίδος

* - 1' - *ngl* - *n - *c*un**t - 1* - 1**n.
Νάναγνωσθ' ή τ' ό Φωνηεντόλιπον τ' ό,το.

Αύσεις τ' ό 4ου φύλλου

α.) «Ο καβαλλάρος σχηματίζεται ά-
κριβώς κάτω άπό τ' ό εμπρόσθια πόδια του
όλόγου.—β.) Νέρων, Βεσπανιάδος, Τίτος,
Τιβέριος.—γ.) Au bon chat bon rat.

Τ' ό πρώτιστον καθήκον του κα-
λού συνδρομητού είνε ή έγκαιρος
άνανέωσις της συνδρομής του.

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ίοις:—Τ' ό ξέρεις, μικμά μου, π' ός είμαι
υποδάτης;.. Νά, την νύχτα που κοιμούμουν,
σπρώχθηκα χωρίς νά τ' ό καταλάβω κ' έφαγα
όλο τ' ό γλυκό που είχες στ' ό ντουλάπι!

Έστάλη από τ' ό Τεαγουδι της Δευτεριάς

—Μικρό Σουλιάτ'ό, πόσον χρονών είσαι;
—Δέκα. Θά ήμουν τώρα ένδεκα, αλλά ήμουν
ένν χρόνο άρρωστος.

Έστάλη από τ' ό Γυθειωτάκι

«Η διδασκάλ'ισσα:—Γιατί, Λιλιάν, έγραφε
«δοτική» με περισπωμένη; Δέν ξέρεις που θέλει
όξεια;

Λιλιάν:—Π' ός όξεια; Έστ'ό δέν μ' ά; εί-
πατε, ότι ή γενική και δοτική, τονίζομένη εις
την λήγουσαν, περισπ'ται;

Έστάλη υπό της Γ'ης της Ελλάδος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

Αθήναι, 38, δδός Ευαγιάδων
την 3ην Ιανουαρίου 1917.

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

Ευχαριστώ έκαρδώς όλους τούς φίλους μου
και τ' άς φίλας, που μου έστειλαν την Πρωτο-
χρονιάν τ' άς εύχας των με όρατα γράμματα, με
κάρτες, μ' επισκεπτήρια με τηλεγραφήματα. Τ' ό
πλήθος και ή θερμότης αυτών τών εύχών ήτο δι-
έμέ μ' ή μεγάλη περηγορία και άνακούφισις ει-
ς τ' άς ολιθεράς ήμέρας που διερχόμ'εθα όλοι. . .
«Άς τ' άς είσκαχόση ό καλός μ' ός; Οίς και ά; έπα-
νέλουν γρήγορα αί εύχε'εις ήμέραι που π' όνομ'εμεν.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ

Έπειδή ό άποκλεισμός έξακολουθεί και οί
πλείστοι τών φίλων μου δέν είμπορούν νά έπι-
κοινωνούν με τ' άς Αθήνας, ή προθεσμία της ά-
νανέωσεως των περιόντων ψευδώνυμων και της
σημειώσεως των Εύσημων του 1916, ή όποία
έληγε την 31 Δεκεμβρίου, παρατείνεται με-
χρι τέλους Ιανουαρίου.

Έως τότε, τ' ά ψευδώνυμα του 1916 θά είνε
φραγμένα διά τούς πρώην κατόχους των. «Όστε
όσοι έζήτησαν κανέν περιόντων ψευδώνυμον, ά;
μάθουν ότι δι' αυτόν τόν λόγον δέν τοίς ένεκρίθη,
και άς έκλέξουν άλλο έλεύθερον.

Ποτέ δέν έφαντάσθηκα ότι μ' έλθ'όμνησε,
Αμαυλλίς της Παμβώτιδος, και την αίτιαν
της σιωπής σου την άπέδιδ'ό πάντοτε εις κάτι
άλλο. Νά τώρα που μανθάνω, ότι δέν μου έγρα-
φες ε'ξ αίτίας τών πολλών - πολλών μαθημάτων...
Σ' εύχαριστώ διά τ' ά καλά σου λόγια και σου
έστειλα, ό,τι έζήτησες.

Θαλασσοπόρος τών Κυκλάδων, και ού, Με-
γάλε Ναπολέων, παρεξηγήσατε τόν Κανονισμόν
των Μ. Μυστικών. Δι' ό κάθε πρότασιν, πρός 1 ή
2 ή 3 ψευδώνυμα άπευθύνομένην, πληρώνει κανείς
λεπτά 25. Άν ή πρότασις του άπευθύνεται πρός
περισσότερους τών τριών, εις τ' ά 25 λεπτά πρέ-
πει νά προσθήσ'ό κανείς τόσα πεντάλεπτα, όσαι
είναι αί λέξεις τών περιπλέον τών τριών ψευ-
δώνυμων.

Πνευματικάς Άσκήσεις, Φιλόπατρις Έλλη-
νοπούλα, δέν είμπορείς νά μου στείλ'εις τώρα,
διότι έλ'εις ή προθεσμία τ' ός τρέχοντος Διαγω-
νισμού. Άρα ιδ'ό; νά προκηρυχθ'ό νέος, τότε.
Έν τ' ό μεταξ'ό όμως είμπορείς νά μου στείλ'εις
Παίγνια. Προδ'όγματα και ό,τι άλλο θέλ'εις,
διά τούς Έβδομαδιαίους Διαγωνισμούς.

Τ' ό Σπαθί του Κωνσταντίνου μου γράφει:
«Σ' εύχαρίζω και σ' εύχαριστώ συνίμα διά τ' ά
μυήστοργήματα που μ' ά; έβλεπ'εις έμέτοις. Δέν ά-
κουσα κανένα, μ' ά κανένα, ούτε στ' ό σχολείο,
ούτε άπό άλλους φίλους, νά έλ'όψ'ό ότι δέν τ' ό ά-
ρεσαν. Όλοι τ' ά θυμ'όζουν. Τ' ός άρέσουν ή
περδολικά».

Τ' ό Έλληνικόν Ίδεώδες με πληροφορεί, ότι
εις τ' ό διάστημα των 6-7 έτών που διαγωνί-
ζεται εις την «Διάπασιν», έχει πάρη έν όλην
350 εϋσημα. Άμπα! Διά τ' ά; Μικράς Άγγε-
λίας όμως δέν έχει δίκη. Ο χ'όρος δέν μου
επιτρέπει νά τ' ά δημοσιεύσω με μεγάλα στοιχεία
και διαστήματα. Άν έλα δυοδεκαεθίδον φύλ-
λον, ή έξόφυλλον, μάλιστα! αλλά με όκτώ σε-
λίδ'ας, δέν γίνεται πολυτέλεια Άγγελίδων.

Η παρατήρησις έκείνη της «Κριτικής», Νι-
κητά της Αύριον, δέν άποτελεί και κανόνα άπ' α-
ράβ'ατον. Τ' όν ακολουθούν δηλαδή όσοι θέλουν
νάπορεύουν παντού και πάντοτε την χαρμ'ό-
διαν. Ένωσ'εις όμως, ότι ή χαρμ'όδιαν δέν τρο-
μάζει όλους τούς ποιητάς. Διά τ' ό,το ο'ό πολλά
ποιήματα, και δοκιμώματα, θά ιδ'ό; στίχους
ναρ'όζουν άπό φωνήν, χωρίς ό προηγουμένους νά
τελειώνη εις συμφωνον.

Τ' ό μόνον του; κακό; Τρισεύγενη, δέν είνε
ότι δέν θά μπορούσαν νά τ' ά καταδ'όσουν οί μι-
κροί. Έσως άπ' αυτά και οί πιο μεγάλοι θά
έσχημάτιζαν έσφαλμένη αντίληψη περί τ' ό
κόσμου και της ζωής. Η τουλάχιστο μιά τέτοια
αντίληψη, που θά έσχημάτιζαν νά τούς όδηγήσ'ό
σε υπερβολές. Κάθε ήλικία, βλέπει, έχει τούς
κινδύνους της, και ή έρμητική έσως; τ' ός μεγαλει-
τέρος άπ' άλλ'ας. Γι' αυτό έγώ προσέχω τ' ό,το
πολύ. Και παρά νά κα'ό κανείς στ' ό γυλό, καλ-
λίτερα νά φυσά και τ' ό γιαούρτι.

Δέν θ'όλω νά μ'όρκω τόν ζήλο σου, Παύλε
Χλωμέ, ο'ότε νά κόψω τόν ένθυσιασμό σου. Δέν
θ'όλω όμως νά μεταδώσω τόν ίδιο ζήλο και
τόν ίδιο ένθυσιασμό και σ' ός άλλους, γιατί
αυτές ή ίδιες, και σωστές έντελώς ά; ύποτε-
θούν, δέν είνε γιά παιδιά. Άλλο νά μάθουν κά-
ποτε ότι υπάρχουν, —όπως τ' ός; τ' όμαθε με φορά
ό κ. Φαίδων,—και άλλο νά φανατισθούν γι' αυ-
τές; και νά σπαρωθούν νάπερώσουν όλη τους την
σκέψη και την δράσι. Άπ' αυτή την άρχή, ένα
περιοδικό που άπευθύνεται στην π'όν τρυφερή
νεολαία, πρέπει νά είνε σε όλα μετρισιβή; και
συντηρητικό. Απαράλλακτα όπως πρέπει νά είνε
και τ' ό καλό Σχολείο.

Τ' ό Τεαγουδι της Δευτεριάς μου γράφει:
«Γιά τ' ά Π. Πνεύματα δέν έχουν δίκη. Έγώ
π. χ. γράφω ένν Π. Πν'όμα, εγαλμένο άπό
τ' ό νου μου' που ξέρω όμως ά; αυτό τ' ό ίδιο
σέβηθη ένας άλλος; και τ' ό έδημοσίευσεν στη
Διάπασιν πριν άπό έίκοσι χρόνια; Βλέπει; καλ-
λίτερ' άπό μένα, ότι άλλο τ' ά ίδια πράφονται;
δέν θά π'ό όμως ότι ό'ό αυτά είνε αντίγραφ'ας.
Δέν έχει άδικο ό φίλος; μου; τέτοια συμπτώσεις
είναι συχνά! Έγώ έπρεπε νά θυμ'όμαι και νά
μη δημοσιεύσω Π. Πν'όμα που έδημοσιεύθη
και άλλότε στη Διάπασιν. Άλλά π' ός νά γίν'εις;
μπορώ νά θυμ'όμαι τ' ά Παύδ. Πν'όματα τριαν-
τακτ'ό δολοκλήτων έτών; Είνε χιλιάδες!

Θραϊάς έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την
έβδομάδα και οί έξ'ό; Γυθειωτάκι, Μικρός
Σουλιάτ'ό, Μεσοηλιακή Άκτιή, Γεώργιος
Δ. Τσουκ., Αύτοκρατορία του Βυζαντίου,
Στενημαχιωτάκι, Ψυχή και Έανθή Ποιη-
νοπούλα. —Έξέλεσα τ' άς παραγγελλιάς των
και τούς εύχαριστώ όλους γιά τ' ά καλά των
λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Αυτήν την εβδομάδα έλαβα τ' ά έξ'ό;
«Βασιλεύς και Χωρικός». —Τ' ό πρώτον μου
πρόγραμμα». —«Στη γιορτή του». —«Η εί-
κών μου». —Είμαι πολυήμενος. —«Σκέψεις». —
«Τ' ό χαμίν». —«Η πρωτοχρονιά» και «Η
καλή συναναστροφή». —«Γιά νά είσθε ευτυ-
χείς». —«Στ' ό ποτάμι». —«Καλά τ' ό κάμανες».

—«Ταξείδ'εις. Θεσσαλονίκη». —«Σ' έν μεγα-
λώσω». —«Τ' ό καθήκον». —«Ο άνθρωπος είνε
τ' ό μεγαλήτερον όντιον». —«Αντιθέσεις της Ζωής». —
«Οί πόθοι που είνε ή ευτυχία». —«Άπό τ' ό
Λεϊκόν μου». —«Η Άων». —«Η Ζωή». —
«300 λέξεις». —Παύδ. Πν'όματα και διάφορα
διά τ' ός; Έβδ. Διαγωνισμούς.

Κριτική της προηγουμένης Σελίδος:—
«Χριστούγεννα». Άρκετά καλό ποιηματάκι, που
ή επικαιρότης του τ' ό έδειξε άκόμη καλλίτερο.
Στ' ό τελευταίο τετράστιχο, κάμνει παραξενή έν-
τύπωσις τ' ό ότι οί Χριστιανοί φεύγουν βιαστικά
άπό την εκκλησία, γιά νά βρουν στ' ό σπίτι «γα-
λήνην». Θά έγε κανείς, ότι στην εκκλησία βρείται
κανείς περισσότερη γαλήνη, παρά στο σπίτι.
Έσως όμως ό ποιητής δέν έννοεί γαλήνη ψυ-
χική, αλλά τ' ό αντίθετο της τ' όρβης τ' ός πλήθους.
Και μιά άναρχ'όβεια: ό όρβος δέν είνε λειτουργ-
γία αλλά άκολουθία λειτουργία είνε μόνον ή
λειτουργία, που άκολουθεί τόν όρβον. —«Η
Εβ'όμα νική». Άληθινή σκηνή, γραμμένη ζω-
ηρά και με... ευθυμία. Στην τελευταία έρω-
τησι άπαντώ, ότι ν'ά; και της μεγάλης λύπης, όταν
έχη κανείς μέστω από ευθυμία, που είνε ζωικήτης,
της νική. —«Η Έπομή». Δέν θά έχανε τίποτε
άν ήτο συντομώτερο, γοργώτερο. Άλλά κ' έτσι είνε
πολύ καλό. —«Όλοι άδέσποτα». Ποικιλωτές (πα-
ρισταίνοντες) γύρω εις τ' ό γυλό όμα της (πα-
κοσμού ειρήνης. Όνειρο και ρεμβασμός. Εύγε-
νικό κατά την ιδέαν και πολύ καλογραμμένο. —
«Carmen imbris». Ο ποιητής; μου τ' ό έξ'ό-
γησε «τραγουδι ραχδαίς βροχής». Ωραία τετρά-
στιχα δέν ξέρω όμως ά; μπορ'ό κανείς νά π'ό
«καλαγγ'ό βροχής». —Παιδικά Πν'όματα: νό-
στιμα και τ' ά τρία αν είνε όμως; και πρωτό-
τυπα... ό Θεός κ' ή ψυχή του!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδδέν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άνανεούται.
αν δέν συνοδεύεται υπό τ' ό δικαιώματος δε. 1.
Τ' ά έγκρινόμενα ή άνανεούμενα ίσχύουν μέχρι της
30 Νοεμβρίου 1917. Όσα συνοδεύονται άπό Α ά-
νήκουν εις Άγόρια, και όσα άπό κ. εις Κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: Τριανταφυλλένο Δια-
βολάκι, κ. (+), Άνοϊσιότικο Άεράκι, κ.
(ΨΣ). Πιερώτος Άγνώστος, ά. (ΕΔ). Άγ-
κάθι, ά. (ΓΠ).

Άνανεώσεις ψευδώνυμων: Παύλος
Χλωμός, ά. Στενημαχιωτάκι, ά. Μεσοηλια-
κή Άκτιή, ά. Μαχμωλ'ό, κ. Κυματίζονσα
Κυαίόλενος, ά. Ψυχή, κ. Ηζ'ό των Ά-
κροκεανών, κ. Φιλόστροφος του Δρύνου, ά.
Φρειδερίκος Αύγουστος, ά.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν'άναλλά-
ξουν:—ό Βασιλεύς τ' όν Δάσ'ό (0) με Γεο-
μανόπαδα, Άστέρα τ' όν Βέγα, Ναυτάκι τ' όν
Σπεισ'όν.—ό Θαλασσοπόρος τ' όν Κυκλάδων
(0) με Αύτοκρατορία του Βυζαντίου, Βοσκο-
πούλαν τ' όν Πηλίου, Θαλασσοπούλι τ' όν Στό-
λου, Χρυσανθή.—ό Μέγας Ναπολέων (0)
με Άληθιμόνητον Σύρον, Κόρη τ' όν Κυμά-
των, Χρυσήν Καδιάν, Δόξαν τ' όν Έλληνισμ'ό,
ή Ρομαντική Αύγουλα (0) με Θαλασσοπούλι
του Στόλου, Γεωβ'όδη Κόρη.

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της:
Άρη (τ' ό έσπεύσας και εις την Συλλογήν σου
τ' ά έλαβα όλα). Ταύτην έστειλα εύχαριστώ
διά τ' ά καλά λόγια) Βαρομάχον Έλλάδα (υ-
πάρχουν ά; δέν υπήρχαν, π' ός θά έγραφαν;)
Έλληνοπούλαν (χαίρω πολύ! γράφε μου λοι-
πόν κάπου - κάπου) Διδ'ό Ι. Α. (πολύ εύχαρί-
στος; στείλέ μου μερικά ψευδώνυμα της άρε-
σκίας σου, νά σου έγκρίνω τ' ό καλλίτερον.)
Ηλιαν Δ. Κ. (τ' ό έλαβα, αλλά σου συνιστώ
διάδ'όξ'ό τόν Όδηγόν, διότι αυτό που ζη-
τείς είνε προνόμιον μόνον τ' όν έτηρών συνδρο-
μητών διά τ' ό όμα τ' ός; ό,θ' ά ήμπορούσ'ό να
κάμω μίαν εξαίρεσιν, αλλά δυστυχ'ός οί στίχοι

εἶνε πολὺ ἀτεχνόν.) Ξενιτευμένην Κορφατοπού-
λαν (εἰς ὅα σου ἀπαντῶ ναι.) Ναυτάκι τῶν
Σπετσῶν (ἐγκάρδια συλλυπητήρια διὰ τὸν θά-
νατον τοῦ παπποῦ.) Ἐγγλεζάκι (χαίρω πολὺ
δι' αὐτὰ ποὺ γράφεις.) Ἀνδοεικόμενον Κου-
ραμπιὲν (ἔλαβα, βραβεῖον ἔσπειρα, περιμένω τὸ
γενναῖον ξεσπῶμα.) Δελὲν Π. Ν. (χαίρω
ποὺ ἔγγραφε καλὰ γράφε μου τώρα.) Παγκό-
σμιο Ὀνειρο (τοῦ Δοστογιέσκου πολλὰ ἔργα
ἔχουν μεταφρασθῇ ἑλληνικά· τελευταίως, ἐξεδό-
θησαν καὶ αἱ «Δευκαὶ Νύκτες».) Ἐωσφόρον
(αὐτὸ δὲν γίνεται.) Ἀνοϊάτικο Ἀεράκι (ὄχι,
δὲν εἶνε ἀνάγκη ἰδιαιτέρου χάριτος διὰ τὴν
Σελίδα.) Χάωνα, Νίκη, Φιλοπάτριδα Ἑλλη-
νοπούλαν, Γερμανοπαῖδα, Δοξασμένης Ἀθη-
νας, Ἑλληνόπουλο κτλ. κτλ.

Φωτεινὴν Σάντη, Τιάρκον (ἔλαβα, εὐχα-
ριστῶ, ἔστε·λα.)

Ἐνετικὸν Λέοντα, Χρυσανθή, Ὑπερα-
σπιστὴν τῆς Σπάρονης, Γλυκὴ Παρελθόν (ἔ-
στειλα, εὐχαριστῶ.)

Πύονη Ματιάν, Διάττονα Ἀστέρα, Δάφ-
νης Στέφανον, Κεκοιμμένον Θησαυρόν, Ἀ-
στέρα τῆς Νίκης, Δ. Γιαν. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ).
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 2αν
Ἰανουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 162ου Διαγωνισμοῦ
Δεκεμβρίου-Μαρτίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 2' Απριλίου.

62. Λεξιγριφος

Ἐνα δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ

Μὲ ζῶο μικρὸ ἐνώθηκε,

Κ' ἐνός νησιῦ ἱστορικοῦ

Τόνομα φανερώθηκε.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξης τοῦ Ἑλληνισμοῦ

63. Μεταγραμματισμός

Τὸ ἄνθος νήσος θά γενῇ

Ἄν βάλῃ σίγμα ἀντὶ τοῦ νῆ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναίουφύχου Στρατηλάτου

64. Αναγραμματισμός

Ἐνα σῶμα διαφανές;

Ἄν ἀναγραμματισθῇ,

Ἐνα ὄργανο γλυκὸ

Ἄπ' τὸν κόμπο θ' ἀκουσθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεσσηνιακῆς Ἀκτῆς

65. Κυβόλεξον

* * * * * = Εἶνε δεμένον.

* * * * * = Παράδεισος.

* * * * * = Πάθος.

* * * * * = Εὐχή.

Καὶ καθέτω; τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀπτερου Νίκης

66. Ἀσθή

* * * * * Νάντικτασταθοῦν οἱ ἀτε-
ρισκοὶ διὰ γραμμάτων οὕτως,

* * * * * ὥστε νάναγινίσκωνται : ὅτι-

* * * * * ζωντῶς περὶ κατοικίδιον,

* * * * * καθέτω; πόλις τῆς Κρήτης,

διαγωνίως δὲ Κράτος τῆς Εὐρώπης καὶ ποταμὸς

τῆς Ἰταλίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσανθῆς

67. Ἐπιγραφή

Ε Μ Ι Α

Ι Λ Ο Ο Κ Μ

Ι Σ Κ Η

Να καὶ μιὰ ἐπιγραφή

Ῥύκολη νὰ διαβασθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ξανθῆς Πεννηνοπούλας

68. Κρυπτογραφικόν

12345615789 = Πόλις.

2359 = Χρονικὴ διαίρεσις.

34815789 = Πόλις.

456127 = Φρούριον.

56359 = Ἀντικυρμῖα.

612459 = Μέρος τοῦ ἄνθους.

78159 = Ζωτικὴ οὐσία.

81159 = Ζῶον.

92789 = Μέρος τοῦ βιβλίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Δοξασμένο Εἰκοσιένα

69. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων
τοιαῦτα, ὥστε τὰρχικά τῶν νάπο·τελοῦν μυθολο-
γικὸν τέρας :

Φωτῆεν, πραγματικότης, ἀνέμος, οὐρανός,
ὕψος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Χώματος

70. Φωνηεντόλιπον

πῖς-σιν-ν-λγς-ρχμς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσῆς Ἀκτῆς

71. Γρίφος

λε

λε λε

Τ σπονδαὶ λε λε Τ

λε λε λε λε

λε λε

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δάφνης Στεφάνου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ 43 φύλλου

551. Λευκωσία (λευκός, ἱα.)—552. Μεξι-
λὸν (μὲ ξῖ κόν).—553. Ὀροφή (ο, ρῶ, φῖ.)

—554. Αἰθέρ—Αἴθρ.

555. Α Γ Γ Ε Λ Ο Σ 556 - 560. Διὰ
Α Λ Α Μ Α Ν Α τοῦ Ψ: ἔπομψις,
Α Κ Μ Α Ι Ο Σ ψάλλτης, γύψος,
Α Ρ Κ Α Δ Ι Α ψιττακός, ψυχὴ.
Α Ρ Τ Ε Μ Ι Σ —561. Σπλὴν—
Α Τ Ρ Ο Π Ο Σ = πλὴν + (ἀ-
Η Λ Α Κ Α Τ Η ἴος· —λᾶ=) ἴος=

ΠΑΙΝΙΟΣ.—562. ΚΑΜΗΛΟΣ—ΡΑΚΙΝΑΣ
(Κῦ Ρο; ἈρΑδία, ΜῶΚης, ἩΜΙς, ΛιΝ-
ναῖος, ὈρΑσις, ΣΣωστρις.)—563. Λίγα
λόγια καὶ καλὰ.—564. Ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ
μέσα. (ὡς - κόπος ἀγιάζει - ζήτα μὲ σι.)

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλά-
σεως τοῦ 1916, κόκκινα
μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ
χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον,
εἶνε ἡδὴ ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ
Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ καὶ τα-
χυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀν-
τίτιμον, δραχμὰς 2.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τόμους τῆς Δια-
πλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης διὰ
νὰ περνατε ὥραία τὰς ὥρας σας.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν
λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μᾶς λεπτὰ 5
μόνον] μὲ π α χ ε α στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ
μὲ κ ε φ α λ α ἱ α τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος
15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πλη-
ρῶνται ὥς νὰ ἴσαν 15. Ὁ χωριστὸς στί-
χος, ἔστω καὶ ἀπὸ μιᾶν λέξιν, μὲ κεφαλαία ἢ
παχέα ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογί-
ζεται ὡς 3 λέξεις ἀπλᾶι. Αἱ μὴ συνδεδεμέναι
ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

[ΙΖ'—32]

Παρακαλῶ τοὺς ὀφειλόντάς μοι τετράδια Μ.
Μυστικῶν νὰ τὰ ἀποστείλουν τὸ ταχύτερον.

Γυθειωτάκι

[ΙΖ'—33]

Ρωβύρε, τετράδιόν σου ἔλαβα καὶ σ'
εὐχαριστῶ. Διὰ τὸ ἐβράδυνες τόσο ;

Πρόσφυξ

[ΙΖ'—34]

Φιλάτην Ἑλλάδα. Αἰολικὴν Κιθάραν,
Θρακικόπουλο. Ἡ ὑπομονὴ μου ἐξηγ-
τλήθη, θὰ τὰ στείλετε ;—Πρόσφυξ.

(Σημ. τ. Διαπλ.—Πῶς νὰ τὰ στείλουν ἀφ' οὗ
κατοικοῦν εἰς μέρη ἀποκλεισμένα ;)

[ΙΖ'—35]

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

Ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος

[ΙΖ'—36]

Ψηφοφόροι ! Εἴμαστε βέβαιοι ὅτι ἐκ-
πληροῦντες τὸν εὐγενὴ σκοπὸν τοῦ
δημοψηφίσματος καὶ καταπατοῦντες τὸν
κομματισμὸν θέλετε δώσει τὰ **Πρωτεία**
στὰ ὀρασιότερα καὶ Ἑλληνοπρεπέστερα
τῶν ψευδωνύμων :

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

[ΙΖ'—37]

Βασιζόμενος εἰς βέβαιον **Θρίαμβον** δι'
ἐξασφαλίζουσιν εἰς «Ἑλληνοπαῖδα» δ'
πέροχα αὐτοῦ ψευδώνυμα, δηλῶ ὅτι προσ-
χωρῶ εἰς αὐτὸν μετὰ ἀπανταχοῦ φίλων
μου, καὶ ὑπόσχομαι ἀγαπητοῦς Ἑθγι-
κὸν Ὀνειρον καὶ Βασίλειον Βουλγαροκτό-
νου νὰ συνεργασθῶ δραστηριῶς μετ' αὐ-
τῶν δι' ἐπιკρατήσιν Συνδέσμου.

ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ

[ΙΖ'—38]

Αἱ ἀγγελίαι μας, κύριοι ὑποψήφιοι, δὲν
γράφονται διὰ νὰ **προοῦν**, οὐδὲ διὰ νὰ
ἐκλιπαρῶσιν τὰς ψήφους τῶν ἐκλογέων.
Ἄλλως καθίστουσιν εἰς αὐτοὺς γνωστὰ τὰ
ψευδώνυμα τοῦ συνδυασμοῦ μας, μὲ τὴν
συμβουλὴν νὰ τὰ ψηφίσουν, **ἂν ἐπιθυ-
μοῦν βραβεῖον ἐκλογέων**. Ὁ «Ἑλληνό-
παῖς» ἔχει πολλὰ **στερεὰς βάσεις** διὰ νὰ
ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς νίκης. Νομίζομεν ὅτι
οὐδεὶς ἀμφιβηθεὶς τὴν **πρωτοτυπίαν**, τὴν
ἐπικαιρότητα καὶ τὸν **πατριωτισμὸν** τῶν
ψευδωνύμων των. Αἱ **ἀθροαὶ** εἰς τὸ κόμ-
μα μας **προσχωρήσεις** ἐνισχύουσιν ὀλονέν
τὴν αὐτοπεποίθησίν μας, ἐπιβάλλεται δὲ
εἰς ἡμᾶς νὰ συστησώμεν καὶ πάλιν εἰς
τοὺς ἐκλογεῖς νὰ ἔχουν **ἀπόλυτον ἐμπιστο-
σύνην** εἰς τοὺς Ἀρχηγούς τοῦ «Ἑλληνό-
παίδος», οἵτινες **ἀκαταπαύστως** ἐργάζον-
ται διὰ τὴν ἐπιτυχίαν **δολοκλήρου** τοῦ
Συνδυασμοῦ.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΟΣ

[ΙΖ'—39]

Η ΕΛΛΑΣ ΘΑ ΖΗΣΗ !

ΥΠΕΡ ΠΑΝΤΑ ΕΛΛΑΣ !

Κορυφαῖοι συνδυασμοῦ «Ἑλληνόπαίδος»

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίων
ἐλήφθησαν ἀπὸ 27 Δεκ.—3 Ἰανουαρι.

ΑΘΗΝΩΝ: Γ. Χατζηπαναγιώτης, Ε. Βερνίκος
Ἑλληνοπούλου, Ζωή Φ. Βουτανά. Διαβολὰ τῆς
Λαμπρῆς, Κεκοιμμένος Θησαυρὸς, Ζοφερά Νύξ,
Δοξασμένη Ἀθήνα, Γερμανοπαῖς, Βασ. Ι. Κό-
λιας, Ἐρν. Χάριταν, Κ. Χέλμερνιγκ, Χ. Χρυσ-
σιάνην, Μ. Μαλιντσε, Α. Στοιγγιχε, Ἀντ.
Χόφφμαν, Π. Ρόζενφελντ, Ἐμ. Νάουμαν, Π.
Βαλλότρε, Χ. Ἀντρέξεν, Π. Ἐρεντράου, Αἰνα
Σπάρη, Γ. Α. Ἐλευθεροδάκης, Γ. Α. Κουδού-
νας, Ἰωάννα Θ. Μπάκια, Δ. Κ. Ζαννίδης, Θ.
Γιαννουλόπουλος, Α. Ν. Καρδαράς, Ἰδεώδης
Ἑλλας, Σ. Γ. Νικολαΐδης, Ἀνθὸς τῶν Λειμῶνων,
Δ. Βερδοπούλος.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Β. Α. Καμπελή.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Κ. Καπετανάκης.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Πόπη Γ. Καλλιπ.
ΚΥΜΗΣ: Καλλιόπη Παπαδόπουλου.
ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Ι. Καλαμάτας, Ἀλ. Σα-
πουνάκης.

ΠΑΤΡΩΝ: Κ. Α. Λόντος, Μαρίνα Χ. Τριάντη.
Μεμπούλα Γιαννουλόπουλου, Μαρία Παπαγιαν-
νοπούλου, Αἰλὲς Π. Νικολόπουλος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Φ. Ι. Μαϊζός, Στ. Γ. Νικολαΐδης,
Γ. Α. Κουρτάλης, Ἀντ. Μ. Ἀλεξίου, Δ. Πον-
τῆς, Γ. Α. Ἀρμυράνης, Σ. Μανωλόπουλος.

ΠΥΡΓΟΥ: Γ. Π. Δρακοπούλος.
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Γ. Α. Τσιβαρίδης,

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς
τὴν Κληροῦδα καὶ ἐκλεχθῆσαν οἱ ἐξῆς δύο.
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Κ. ΖΑΝΝΙΑΣ ἐν Ἀθήναις καὶ
ΔΙΟΠΗ. Γ. ΜΑΓΙΧΟΣ ἐν Πειραιεὶ, οἱ ὅποιοι ἐνε-
γράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου.